

ikke netop Justitsministerens Specialitet, det er Justitsraader, Dannebrogsmænd — et Par Professorer falder der ogsaa af — o. l., som Justitsministeren særlig har udmærket sig ved at udnævne. Jeg har ogsaa foretaget en lille Opgørelse. Jeg tog et enkelt Kvartal af Ministerialtidende og saa efter, hvor mange Ordensdekorationer og Udnævnelser der er foregaaet i dette ene Kvartal. Jeg spørger nu den højtærede Justitsminister, om han kan gætte, hvor mange Riddere af Dannebrog der er bleven udnævnte i dette Kvartal. Jeg skal gerne nævne, hvad det er for et Kvartal, det kan maaske være vejledende. Det var Januar Kvartal 1902, og jeg spørger da, hvor mange Riddere tror den ærede Minister der den Gang blev udnævnt? Den højtærede Justitsminister ønsker ikke at svare derpaa. Det viser sig altsaa, at han har talt om Ting, som han ikke er saa overmaade godt inde i. Han ved ikke nøjagtig, hvor mange Ordensdekorationer der er foregaaet under hans Ministerium. Der blev i dette Kvartal udnævnt 55 Riddere af Dannebrog og 67 Dannebrogsmænd, 1 Kammerherre, 1 Justitsraad, 13 Kommandører af 2den Grad, 6 Krigsassessorer, 2 Professorer, 6 Etatsraader, 1 Konferensraad, 1 Kommandør af 1ste Grad, 2 Kancelliraader, 1 Kammerraad og 1 Storkors af Dannebrog. Hvis jeg nu gaar ud fra, at dette ene Kvartal har givet en nogenlunde god Middelhøst, kan man slutte sig til Ministeriets Virksomhed i de 9 Kvartaler, det har siddet ved Roret. Nu behøver Ministeren ikke at gætte, nu kan han bare regne, og hvis han regner bedre end det ærede Medlem fra Løvel og den højtærede Konsejlspræsident, vil han komme til det Resultat, at der i Ministeriets samlede Regeringstid er udnævnt omtrent 600 Dannebrogsmænd og 500 Riddere af Dannebrog. Jeg tror nok, at den Rekord, som Ministeriet Sehested satte, er blevet slaaet under dette Ministerium. De huske, hvilken Ophævelse Venstre i sin Tid gjorde over Ministeriet Sehesteds overhaandtagende Udnævnelser og Ordensdekorationer i dets ene Aar. Justitsministeren sagde, at det var rimeligt, at man belønnede Mænd, der havde gjort sig fortjente af Stat og Samfund. Hvis man vilde foretage et lignende Regnestykke, som Ministeren i sin Tid gjorde med Hensyn til Storkjovens Udryddelse, vilde man vist komme til det Resultat, at det ikke vilde vare saa meget længe, inden vi alle bleve Riddere af Dannebrog, Justitsraader, Kancelliraader eller lignende, hvis Fremgangsmaaden skal fortsættes i det

hidtidige Spor. Jeg tror ikke, man med Rette kan sige, at alle de Mænd, der ere blevene benaadede, have gjort sig særligt fortjente af Stat eller Samfund.

Den højtærede Minister kom ind paa Ministrenes — Bierhverv kan jeg maaske kalde det, det er jo et Udtryk, der er godt kendt i Landbokredse. Her svarede den højtærede Justitsminister, at jeg først stillede Ting op, som ikke vare rigtige, og saa anvendte jeg min Tid og mit Arbejde til at bekæmpe det. Men det er netop, hvad jeg ikke gør, og det er det, Ministeren har gjort. Han citerede, hvad jeg har sagt i Rigsdagstidende Sp. 207: „De erindre den Kritik, der blev fremsat over de sidste Højreministre, vi havde, i Anledning af den Forkærlighed, disse Mænd havde for at bevare tidligere lønnede Stillinger og forene dem med deres ministerielle Stillinger.“ Men i sin Gengivelse gjorde Ministeren en Forskel mellem privatlønnede og statslønnede, som ikke findes i min Tale og saaledes heller ikke i det Citat, han selv fremsat. (*Justitsministeren*: Saa er det rettet!) Det er muligt, men det har ikke staaet i min Tale, og det findes ikke i det Citat af min Tale, som Ministeren anførte. Det var nemlig i den Sammenhæng, hvori jeg talte om disse Ting, slet ikke Forskellen mellem privatlønnede og statslønnede Stillinger, det kom an paa, men paa, hvorvidt visse Stillinger vare forenelige med det ministerielle Erhverv. Der kan tænkes offentlig lønnede Stillinger, der kunne forenes dermed, men der kan ogsaa tænkes privat lønnede Stillinger, som det ikke er heldigt at forene med det ministerielle Erhverv. Det, man bebrejdede f. Eks. den tidligere Finansminister, var, at han vedblev at være konstitueret som Direktør for Livsforsikringsanstalten. Det var ganske vist en offentlig Stilling, men det var tillige en Stilling, hvorved han kom under Kontrol af sit eget Ministerium, og dette var ogsaa et af de Ankepunkter, som blev fremført den Gang. Endvidere fremførte man i Venstres Presse den Anke, at det overhovedet ikke saa godt ud, at Ministrene tænkte saa meget paa deres private Fremtid. Jeg skal saaledes erindre om, hvad Hørup skrev den 10. Januar 1901 med Henblik paa Højres Ministerium: „Med Grund kunde Folket tilraabe disse Politikere: I have selv villet, nu maa I tage Følgerne . . . Naar en Gang Eders Ministeretid er endt, have I, som bekendt, eders Pension, og med den maa I klare jer, til der viser sig noget bedre.“ Dette